

lovs spørgsmaalet, maatte sige: For enhver Pris gælder det nu om at staffe Købstæderne et Værn ved en partiel Reform af Valgloven, for at de kunne værges sig mod en saadan Overlast som den, der den Gang blev øvet mod Købstadbefolkningen. Saaledes, forklarede det ærede Medlem, var det gaaet til, at han den Gang havde taget det Standpunkt at søge en hvilken som helst Ændring, man kunde enes om, naar den blot stoffede Købstæderne nogen Repræsentation. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at Købstæderne opfatte Sukkerloven som en saadan nederdrægtig Handling mod dem; jeg har ingen Grund til at tro det. Jeg har tværtimod Anledning til at tro, at man fra de forskellige Sider haade i By og paa Land har anset denne Statterreform for at være ret hensigtsmæssig, og at den i sine Følger meget snarere har vist sig at være mere hensigtsmæssig, end man først troede. Dog det vil jeg lade staa ved sit Værd. Men det ærede Medlem kom i sin Udvikling til et Standpunkt, som var endnu mere forbygende. Thi hvis han nu havde sagt: Da jeg nu mener, at Forhandlingspolitikken har løbet Linen ud, saaledes at vi nu staa ved Enden af den, og vi nu endelig skulle være fri for det Tyranni, som er øvet i Forhandlingspolitikkenes Navn, saa vil jeg kunne tage et andet Standpunkt og kunne opgive denne ivrige og hurtige Bestræbelse for at staffe Købstædernes delvise Repræsentation forøget — dersom det ærede Medlem havde udtalt sig saaledes, var det til at forstaa. Men det jagde det ærede Medlem jo ikke. Tværtimod sagde han, at han var fuldt overbevist om, at den Tilstand, som Forhandlingspolitikken havde skabt, maatte de Herrer være forberedte paa vilde være i en lang Aarrække, vilde befæstes ved de kommende Valg og sidde fast i Saddelen i lange Tider. Men saa skulde man dog have troet, at de samme Argumenter, som i 1891 havde ført det ærede Medlem til at søge et Værn for Købstæderne, ogsaa skulde bevæge ham til nu at række Haand til en midlertidig Reform af Valgfredsinddelingen — men nej, netop fordi denne Tilstand er varig, mente det ærede Medlem, at man godt kunde give sig Tid til at arbejde enten for en Gennemførelse af Grundlovens Bestemmelser paa dette Punkt eller for en eventuel Grundlovsforandring o. s. v. Jeg siger: Det ærede Medlem har virkelig overrasket mig ved den Behændighed, hvormed han har overvundet sit Standpunkt af 1891 og er kommet over til noget nyt. Men nu kommer endda det mærkeligste. Efter at det

ærede Medlem med en saadan — jeg tør nok sige halsbrækkende — Saltomortale var kommet over og staaer paa den anden Side hos det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro), opdagede han til sin store Overraskelse, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds har forladt dette Standpunkt; han er der ikke mere. Dette stærke Standpunkt med Hævdelse af Folketingets Ret ifølge § 32 vil det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds, efter hvad han forklarede, ikke gøre gældende i Djeblifket. Der kan komme en Grundlovsændring, som gaar i det gamle Spor at forhøje Forholdstallet, som vi i sin Tid gjorde fra 14,000 til 16,000, op til 20,000, og i saa Fald vilde det ærede Medlem ogsaa godt kunne stemme for noget saadant. Altsaa dette stærke Standpunkt, det, som hedder Folketingets Forret ifølge Grundlovens § 32, har det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds forladt netop i samme Djeblif, som det ærede Medlem fra Vejle har gjort sit store Spring over til ham. Jeg tror herefter at burde anbefale de Herrer at vænne sig til at være lidt hurtigere i Vendingen, hvis de ville naa til at finde hinanden paa disse hurtig skiftende Standpunkter. De kunne i den Henseende tage det ærede Medlem fra Odder (Leth-Gæspens) til Forbillede, thi jeg tror endog, at dette ærede Medlem har den Evne at kunne forlade et Standpunkt, endnu inden det er indtaget. — Det Argument, som det ærede Medlem fra et Realitetsstandpunkt førte i Mærken for at bevare Grundlovens § 32 og dens Gennemførelse fuldt ud var for øvrigt Hensynet til en eventuelt kommende Grundlovsændring, som skulde hjemle Fællesafstemning i Tingene over Finansloven. Det er jo en Betragtning, som vi meget godt kende, og jeg skal lade den staa ved sit fulde Værd. Kun staaer det mig ganske klart — jeg skal for øvrigt for mit Vedkommende ikke udtale nogen Mening om denne Ordning med Fællesafstemning — at de, som anse det for at være den rigtige Løsning af den storpolitiske Konflikt, ville ikke kunne gøre noget, der i højere Grad vil sikre dem mod at faa en saadan Løsning, end hvis de søgte Folketingets Medlemsantal væsentlig forøget. Det forekommer mig at maatte være indlysende for de Herrer selv, at naar Afgørelsen skal finde Sted i den forenede Riagsdag, og man skal staffe sig Landstingets Tilslutning til en saadan Ordning, vil det være en Selvfølge, at jo større Medlemsantallet bliver i Folketinget, desto vanskeligere ville de kunne vente at faa Landstingets Tilslutning til en saadan Ordning. Jeg henstiller kun dette